

Anna Todd

After

#3 Hij hoort bij jou

ISBN 978-90-225-7297-9

ISBN 978-94-023-0380-3

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *After We Fell*

Vertaling: Jeannet Dekker

Ontwerp oorspronkelijk omslag: Editorial Grupo Planet

Nederlandse adaptatie: Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 by Anna Todd

All rights reserved.

This edition published by arrangement with the original publisher, Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Tessa

Ik staar deze vreemde man recht in zijn vertrouwde gezicht en word overvallen door herinneringen.

Vroeger zat ik vaak het blonde haar van mijn barbiepop te kammen en wenste dan dat ik die pop was: zij had het gemaakt. Ze was mooi, ze zag er altijd goed verzorgd uit, ze was precies wie ze moest zijn. Haar ouders zijn vast heel trots, dacht ik vaak. Haar vader was ongetwijfeld de directeur van een groot bedrijf en reisde de wereld rond om voor zijn gezin de kost te verdienen, terwijl haar moeder thuisbleef en het huishouden deed.

Barbies vader kwam nooit schreeuwend thuis, zwaaiend op zijn benen. Hij stond nooit zo hard tegen haar moeder te brullen dat Barbie zich in de plantenkas verstopte om te ontkomen aan de herrie en de borden die in stukken vielen. En als bij haar ouders toevallig wel een onbeduidend en gemakkelijk op te lossen misverstand ontstond, kon ze altijd nog rekenen op het gezelschap van Ken, haar perfecte blonde vriend die bij haar in de kas kwam zitten.

Barbie was perfect, dus ze moest wel een perfect leven met perfecte ouders hebben.

Mijn vader, de man die me negen jaar geleden in de steek heeft gelaten, staat hier voor me, smerig en vermoeid. Heel anders dan hij zou moeten zijn, heel anders dan ik me hem herinner. Hij staart me aan, met een glimlach op zijn gezicht, en er komt een volgende herinnering bij me op.

Mijn vader, op de avond dat hij vertrok... Het gezicht van mijn moeder, als uit steen gehouwen. Ze huilde niet. Ze stond daar maar te wachten totdat hij naar buiten zou lopen. Op die avond werd ze een andere vrouw. Daarna was ze niet langer dezelfde hartelijke moeder. Ze werd onaardig, afstandelijk, ongelukkig.

Maar zij was er wel voor me, terwijl hij had besloten om me in de steek te laten.

1

Tessa

‘Pap?’ De man die hier voor me staat, kan met geen mogelijkheid mijn vader zijn, ook al zijn het zijn vertrouwde bruine ogen die me aankijken.

‘Tessie?’ Zijn stem klinkt heser dan in mijn vage herinneringen.

Hardin kijkt me met fonkelende ogen aan en richt zijn blik dan weer op mijn vader.

Mijn vader. Hier, in deze achterbuurt, gehuld in smerige vodden.

‘Tessie? Ben je het echt?’ vraagt hij.

Ik kan geen vin verroeren. Ik weet niet wat ik moet zeggen tegen deze dronken man die het gezicht van mijn vader heeft.

Hardin legt een hand op mijn schouder om mijn aandacht te trekken. ‘Tessa...’

Ik zet een stap in de richting van de glimlachende, vreemde man. Zijn bruine baard is doorschoten met grijs en de tanden die hij bloot lacht, zijn niet zo wit en schoon als ik me herinner... Wat is er met hem gebeurd? Het laatste sprankje hoop dat mijn vader misschien net als Ken zijn leven heeft gebeterd, dooft in me uit, en het besef dat deze man mijn vader is, doet meer pijn dan zou moeten.

‘Ik ben het,’ zegt iemand, en het duurt even voordat ik besef dat ik die woorden uitspreek.

Hij stapt naar voren en slaat zijn armen om me heen. ‘Niet te geloven! Hier ben je dan. Ik heb je geprobeerd...’

Hij valt stil omdat Hardin hem van me af trekt en ik naar achteren stap, niet goed wetend hoe ik moet reageren.

De vreemde man – *mijn vader* – kijkt even ongelovig en argwanend van Hardin naar mij, maar dan neemt hij weer een nonchalante houding aan en stapt hij tot mijn opluchting naar achteren.

‘Ik ben al maanden naar je op zoek,’ zegt hij. Hij strijkt met zijn hand over zijn voorhoofd en laat een vieze veeg achter.

Hardin gaat voor me staan, klaar om toe te slaan. 'Ik was hier,' zeg ik, met een blik langs Hardins schouder. Ik ben blij dat Hardin me kan beschermen en besef dan dat hij hier waarschijnlijk helemaal niets van begrijpt.

Mijn vader kijkt hem even van top tot teen. 'Jeetje, Noah is wel veranderd, zeg.'

'Nee, dit is Hardin,' zeg ik.

Mijn vader schuifelt wat heen en weer en komt dichterbij me toe. Hij is nu zo dichtbij dat ik hem kan ruiken, en ik zie dat Hardin verstijft.

Hardin en Noah zijn zo verschillend dat je hen onmogelijk met elkaar kunt verwarren, maar misschien heeft de drank hem minder helder gemaakt. De man slaat een arm om me heen. Hardin werpt me een blik toe, maar ik schud bijna onmerkbaar mijn hoofd om hem op afstand te houden.

'Wie is dat?' Mijn vader houdt zijn arm zo lang om mijn schouder geslagen dat ik me er ongemakkelijk onder voel. Hardin trekt een gezicht alsof hij elk moment uit zijn vel kan springen, maar ik besef dat hij niet echt kwaad is. Hij heeft gewoon geen flauw idee wat hij moet zeggen of doen.

Dat geldt ook voor mij. 'Hij is mijn... Hardin is mijn...'

'Vriend. Ik ben haar vriend,' maakt hij mijn zin voor me af.

De man spert zijn bruine ogen open en kijkt Hardin eens goed. 'Leuk je te leren kennen, Hardin. Ik ben Richard.' Hij steekt een vuile hand uit om die van Hardin te schudden.

'Eh... Ja, van hetzelfde.' Hardin is duidelijk erg... in de war.

'Wat doen jullie hier?'

Ik maak van de gelegenheid gebruik om naast Hardin te gaan staan, die weer tot zichzelf komt en me naar zich toe trekt.

'Hardin heeft hier een tattoo laten zetten,' antwoord ik als vanzelf. Mijn verstand kan niet echt bevatten wat er allemaal gebeurt.

'Ah... Leuk. Ik ben hier zelf ook weleens geweest.'

Beelden van mijn vader die elke morgen voordat hij naar zijn werk vertrok een kop koffie dronk, doemen in mijn geest op. Toen zag hij er heel anders uit dan nu. Toen sprak hij heel anders en liet hij zeker geen tattoos zetten. Niet toen ik zijn kleine meid was.

'Ja, mijn vriend Tom doet dat soort dingen.' Hij stroopt de mouw van zijn trui op om de schedel op zijn onderarm te laten zien.

Die afbeelding lijkt in eerste instantie niet bij hem te passen, maar

wanneer ik hem iets aandachtiger bekijk, verander ik van mening.

‘O...’ is alles wat ik uit kan brengen.

Dit voelt allemaal zo ongemakkelijk. Dit is mijn vader, de man die mij en mijn moeder in de steek heeft gelaten. En nu staat hij hier voor me... Dronken. En ik weet niet wat ik ervan moet denken.

Ik wil het niet toegeven, maar diep in mijn hart vind ik dit best spannend. Zodra mijn moeder me vertelde dat hij weer in de buurt was, hoopte ik stiekem op een weerzien. Ik weet dat het raar is, zelfs stom, maar op een bepaalde manier lijkt hij beter dan vroeger. Hij is dronken en waarschijnlijk dakloos, maar ik heb hem meer gemist dan ik had gedacht, en misschien heeft hij het de laatste tijd gewoon moeilijk gehad. Wie ben ik om deze man te veroordelen? Ik weet immers vrijwel niets van hem.

Ik kijk van hem naar de straat om ons heen en zie tot mijn verbijstering dat het leven daar gewoon doorgaat. Ik had kunnen zweren dat de tijd stil was blijven staan toen mijn vader opeens voor ons opdook.

‘Waar woon je nu?’ vraag ik.

Hardin heeft zijn uitdagende blik op mijn vader gericht en houdt hem in de gaten alsof die een gevaarlijk roofdier is.

‘Ik heb niet echt een eigen plek.’ Hij veegt met zijn mouw zijn voorhoofd af.

‘O.’

‘Ik had een baan bij Raymark, maar ik ben ontslagen,’ zegt hij.

Ik kan me vaag herinneren dat ik de naam Raymark vaker heb gehoord. Volgens mij is het een of andere fabrikant. Heeft hij in een fabriek gewerkt?

‘Wat heb jij allemaal gedaan? Hoe lang is het nu geleden... Een jaar of vijf?’

Ik voel Hardin naast me verstijven wanneer ik ‘Nee, negen’ antwoord.

‘Negen? Het spijt me, Tessie.’ Hij praat een beetje onduidelijk.

Ik voel me zo ellendig nu ik de koosnaam hoor die hij gebruikte toen het leven nog goed was. Toen hij me nog op zijn schouders tilde en met me door onze kleine tuin rende. Voordat hij ons in de steek liet. Ik weet niet wat ik hiervan moet denken. Ik wil huilen omdat ik hem zo lang niet meer heb gezien, ik wil lachen omdat het zo ironisch is dat ik hem nu hier tegenkom, en ik wil tegen hem schreeuwen omdat hij me in de steek heeft gelaten. Het is verwarrend om hem nu zo te zien. Ik herinner me hem als een alcoholist, maar hij had toen een kwade dronk en leek

in niets op de man die nu glimlachend zijn tattoos laat zien en mijn vriend de hand schudt. Misschien is hij veranderd en vriendelijker geworden...

‘Ik geloof dat het tijd is om te gaan,’ zegt Hardin met een blik op mijn vader.

‘Het spijt me echt heel erg, het was niet alleen maar mijn schuld. Je moeder... Je weet hoe ze is,’ zegt hij verdedigend, wapperend met zijn handen. Dan vervolgt hij smekend: ‘Toe, Theresa, geef me nog een kans.’

‘Tessa...’ zegt Hardin op waarschuwendende toon naast me.

‘Geef ons even een momentje,’ zeg ik tegen mijn vader. Ik pak Hardin bij zijn arm en trek hem een paar meter met me mee.

‘Waar ben je in vredesnaam mee bezig? Je gaat toch niet...’ begint hij.

‘Hij is mijn vader, Hardin.’

‘Hij is godverdomme een dakloze alcoholist,’ bijt hij me geërgerd toe.

De tranen prikken in mijn ogen. Hij heeft gelijk, maar het doet pijn. ‘Ik heb hem negen jaar niet gezien.’

‘Precies. Omdat hij je in de steek heeft gelaten. Het is zonde van je tijd, Tessa.’ Hij kijkt over mijn schouder naar mijn vader.

‘Dat kan me niet schelen. Ik wil horen wat hij te zeggen heeft.’

‘Ga je gang. Als je hem maar niet bij ons thuis uitnodigt of zo.’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Als ik dat zou willen, kun je me niet tegenhouden. En als hij wil komen, dan mag hij dat. Het is ook mijn huis,’ snauw ik. Ik kijk naar mijn vader in zijn vuile kleren, die naar het plaveisel voor hem staat te staren. Wanneer heeft hij voor het laatst in een bed geslapen? Iets gegeten? Mijn hart doet pijn bij die gedachte.

‘Je denkt er toch niet echt over om hem mee naar huis te nemen?’ Hardin haalt met het bekende gefrustreerde gebaar zijn vingers door zijn haar.

‘Alleen voor vanavond. Hij hoeft niet bij ons in te trekken of zo. We kunnen wat lekkers voor hem koken,’ opper ik. Mijn vader kijkt op. Onze blikken kruisen elkaar, maar wanneer hij begint te lachen kijk ik de andere kant op.

‘Koken? Jezus, Tessa, hij is aan de drank, je hebt hem al bijna tien jaar niet meer gezien... en je wilt voor hem koken?’

Uit schaamte voor zijn uitbarsting pak ik hem bij zijn kraag en trek hem naar me toe. Met lage stem zeg ik: ‘Hij is mijn vader, Hardin, en ik heb met mijn moeder gebroken.’

‘Dat betekent nog niet dat je deze vent in je leven moet toelaten. Dit kan alleen maar verkeerd aflopen, Tess. Je bent veel te aardig tegen lui die het niet verdienen.’

Ik wijs hem er niet op dat zijn opmerking wel erg ironisch is. ‘Dit is belangrijk voor me.’ Ik zie dat zijn blik zachter wordt.

Hij slaakt een zucht en trekt gefrustreerd aan zijn warrige haar. ‘Jesus, Tess, dit is gedoemd te mislukken.’

‘Dat kun je niet weten, Hardin,’ fluister ik met een blik op mijn vader, die zijn hand door zijn baard haalt. Ik weet dat Hardin waarschijnlijk gelijk heeft, maar ik moet mezelf de kans geven om deze man te leren kennen, of in elk geval om te luisteren naar wat hij te zeggen heeft.

Ik loop terug naar mijn vader en vraag met een stem die trilt van de zenuwen: ‘Heb je zin om vanavond bij ons te komen eten?’

‘Meen je dat?’ roept hij uit. Er verschijnt een hoopvolle uitdrukking op zijn gezicht.

‘Ja.’

‘Oké! Ja, oké!’ Hij glimlacht, en heel even zie ik de man die ik van vroeger ken. De man die hij was voordat hij begon te drinken, bedoel ik.

Hardin zegt geen woord wanneer we met ons drieën naar de auto lopen. Ik weet dat hij kwaad is en ik begrijp ook waarom. Maar ik weet ook dat zijn vader ten goede is veranderd: hij is nu zelfs hoofd van een onderwijsinstelling. Is het naïef van me dat ik net zo’n verandering in mijn vader hoop te zien?

Bij de auto aangekomen vraagt mijn vader: ‘Hé, is die van jou? Dat is toch een Capri? Van eind jaren zeventig?’

‘Klopt.’ Hardin gaat achter het stuur zitten.

Mijn vader gaat tot mijn opluchting niet in op Hardins afgemeten antwoord. De radio staat zacht, maar zodra Hardin gas geeft, reiken we allebei op hetzelfde moment naar de volumeknop om de ongemakkelijke stilte met muziek te verdrijven.

Tijdens de rit naar huis vraag ik me af hoe mijn moeder hierop zou reageren, maar die gedachte bezorgt me zulke koude rillingen dat ik me in plaats daarvan op de aanstaande verhuizing naar Seattle probeer te concentreren.

Daar word ik alleen maar nerveuzer van, want ik heb geen idee hoe ik die plannen met Hardin moet bespreken. Ik doe mijn ogen dicht en laat mijn hoofd tegen het raampje rusten. Hardin legt een warme hand op die van mij, en dat brengt me tot rust.

Op de parkeerplaats van ons appartementencomplex kijkt mijn vader vanaf de achterbank met open mond naar buiten. ‘Jeetje, wonen jullie hier?’

Hardin werpt me een subtiele blik toe die zo veel zegt als ‘daar gaan we dan’ en ik antwoord: ‘Ja, al een paar maanden.’

In de lift worden mijn wangen warm onder Hardins beschermende blik, en ik werp hem even een glimlachje toe, in de hoop dat dat hem milder stemt. Het lijkt te werken, maar het voelt zo ongemakkelijk om een vreemde in ons huis toe te laten dat ik bijna spijt krijg van mijn uitnodiging. Daar is het nu echter te laat voor.

Hardin maakt de voordeur open en loopt zonder om te kijken naar binnen. Hij beent zonder iets te zeggen naar de slaapkamer.

‘Ik ben zo terug,’ zeg ik tegen mijn vader. Ik draai me om en laat hem alleen in de gang achter.

‘Mag ik even naar het toilet?’ roept hij me achterna.

‘Ja, natuurlijk. Dat is daar in de gang.’ Ik wijs zonder te kijken naar de bewuste deur.

In de slaapkamer zit Hardin op het bed zijn schoenen uit te trekken. Hij kijkt naar de deur en gebaart dat ik die dicht moet doen.

‘Ik weet dat je boos op me bent,’ zeg ik zacht. Ik loop naar hem toe.

‘Dat klopt.’

Ik neem zijn gezicht tussen mijn handen en strijk met mijn duimen over zijn wangen. ‘Dat hoeft niet.’

Zijn ogen vallen dicht omdat hij mijn voorzichtige aanraking zo prettig vindt, waarna hij zijn armen om mijn middel slaat. ‘Hij zal je pijn doen. Dat wil ik gewoon voorkomen.’

‘Hij kan me geen pijn doen. Wat kan hij me in vredesnaam aandoen? Ik heb hem al eeuwen niet meer gezien.’

‘Waarschijnlijk staat hij nu zijn zakken vol te proppen met onze spullen,’ merkt Hardin verontwaardigd op, wat me een gegiechel ontlokt. ‘Dat is niet grappig, Tessa.’

Ik zucht en hef zijn kin op, zodat hij me moet aankijken. ‘Kun je het alsjeblieft van een zonniger kant bekijken? Het is al moeilijk genoeg zonder dat jij ook nog gaat zitten mokken.’

‘Ik mok niet. Ik probeer je te beschermen.’

‘Dat hoeft niet. Hij is mijn vader.’

‘Maar hij...’

‘Toe?’ Ik strijk met mijn duim over zijn lip en zie zijn uitdrukking verzachten.

Hij zucht en antwoordt ten slotte: ‘Goed, laten we hem maar gaan voeren. Het is wel duidelijk dat hij zijn kostje al een hele tijd uit vuilnisbakken heeft moeten halen.’

Mijn glimlacht verdwijnt en mijn onderlip begint onwillekeurig te trillen. Het ontgaat hem niet.

‘Het spijt me. Niet huilen.’ Hij slaakt een zucht. Sinds we mijn vader voor die tattoozaak zijn tegengekomen heeft hij alleen maar gezucht. Hardins bezorgdheid – die, net als al zijn emoties, wordt gekleurd door woede – maakt de situatie alleen maar onwerkelijker.

‘Ik meende alles wat ik zei, maar ik zal niet al te lullig doen.’ Hij staat op en drukt een kus op mijn mondhoek. Bij het verlaten van de slaapkamer mompelt hij: ‘Laten we de bedelaar gaan voeren.’ Daar wordt mijn humeur niet bepaald beter van.

De man in de woonkamer lijkt daar helemaal niet op zijn plaats en staart wat om zich heen, onder andere naar onze planken vol boeken.

‘Ik ga iets te eten maken. Wil je soms even tv-kijken?’ vraag ik.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ biedt hij aan.

‘Eh, ja hoor.’ Ik lach aarzelend en hij loopt mee naar de keuken. Hardin blijft op veilige afstand in de woonkamer, zoals ik al had verwacht.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat je nu volwassen bent en op jezelf woont,’ zegt mijn vader.

Ik pak een tomaat uit de koelkast en probeer tegelijkertijd mijn verwarde gedachten op een rijtje te zetten. ‘Ik studeer, aan wcu. Hardin ook,’ zeg ik, maar om voor de hand liggende redenen vermeld ik niet dat hij binnenkort waarschijnlijk van de universiteit wordt getrapt.

‘Echt? wcu? Wauw.’ Hij gaat aan de tafel zitten, en ik zie dat hij de viezigheid van zijn handen heeft gewassen. De vuile veeg is van zijn voorhoofd verdwenen en de natte plek op de schouder van zijn overhemd doet vermoeden dat hij heeft geprobeerd ook daar een vlekje weg te werken. Hij is bovendien zenuwachtig. Nu ik dat weet, voel ik me iets beter.

Ik wil hem bijna over Seattle en alle komende spannende gebeurtenissen in mijn leven vertellen, maar daar heb ik het nog niet eens met Hardin over gehad. Het plotselinge weerzien met mijn vader betekent een nieuwe verandering in mijn leven. Ik vraag me af hoeveel problemen ik er nog bij kan hebben voordat alles om me heen zal instorten.

‘Ik wou dat ik dat had kunnen meemaken. Ik heb altijd al geweten dat je iets van jezelf zou maken.’

‘Maar je was er niet,’ zeg ik afgemeten. Zodra ik die woorden uitspreek, word ik door schuldgevoel overvallen, maar ik wil ze niet terugnemen.

‘Dat weet ik, maar nu ben ik er wel, en ik hoop dat ik mijn afwezigheid goed kan maken.’

Die eenvoudige woorden zijn eerlijk gezegd een tikje wreed omdat ze me hoop geven. Misschien is hij helemaal niet zo’n nare man. Misschien hoeft hij alleen maar te stoppen met drinken.

‘Ben je... Drink je nog?’

‘Ja.’ Hij kijkt naar zijn voeten. ‘Niet zo veel als vroeger. Ik weet dat het niet zo overkomt, maar ik heb een paar zware maanden achter de rug... Dat is alles.’

Hardin verschijnt in de deuropening van de keuken. Ik weet dat hij zijn best doet om zich er niet mee te bemoeien en hoop dat het hem gaat lukken.

‘Ik heb je moeder een paar keer gezien.’

‘O ja?’

‘Ja. Ze wilde niet zeggen waar je was. Ze ziet er erg goed uit,’ zegt hij.

Dit is zo raar, dat hij iets over mijn moeder zegt. Ik hoor haar stem in mijn hoofd, ik hoor haar zeggen dat deze man ons in de steek heeft gelaten. Deze man is de reden dat ze vandaag de dag is wie ze is.

‘Wat is er... tussen jullie twee gebeurd?’ Ik leg de kipfilets in de pan en luister naar de sissende en spattende olie, wachtend op een antwoord. Ik wil me na zo’n onomwonden en onverwachte vraag niet omdraaien en hem aankijken, maar ik kon die vraag gewoon niet tegenhouden.

‘We pasten gewoon niet bij elkaar. Ze wilde altijd meer dan ik haar kon geven, en je weet hoe ze is.’

Dat weet ik inderdaad, maar het zint me niet dat hij op zo’n afwijzende toon over haar praat. In een poging de schuldvraag bij hem in plaats van bij mijn moeder te leggen, draai ik me om en vraag: ‘Waarom heb je nooit gebeld?’

‘Dat heb ik gedaan. Zo vaak. Ik heb je elk jaar op je verjaardag een cadeautje gestuurd. Dat heeft ze je zeker niet verteld?’

‘Nee.’

‘Nou, het is wel zo. Dat heb ik gedaan. Ik heb je al die tijd zo ontzettend gemist. Ik kan gewoon niet geloven dat je hier nu voor me staat,’ zegt hij met trillende stem. Dan staat hij met stralende ogen op en loopt naar me toe. Ik weet niet hoe ik moet reageren. Ik ken deze man